

HỒI 299

Cao Nhân Thần Bí

Hai phòng cách nhau một phòng, bên trong cũng đầy những phong lưu khách huyền ảo ồn ào, muốn tìm thấy thanh âm của Trịnh Thạch Như giữa tiếng đoán quyền đầu tửu, tiếng đàn cao sáo nhị như vậy quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Có điều cũng thật kỳ lạ, ở nơi ồn ào náo nhiệt bị bao trùm trong vô số thanh âm hỗn tạp này, chỉ cần Từ Tử Lăng tập trung tinh thần, khi thanh âm Trịnh Thạch Như cất lên, tất cả những thanh âm khác đều như nhạt nhòa đi, còn giọng nói của Hà Nam Cuồng Sĩ lại hết sức rõ ràng, cảm giác quả thật vô cùng đặc biệt.

Trịnh Thạch Như hình như đang trả lời câu hỏi của người khác: “Vị lão nhân gia đó từ nơi khác đến đây, giờ tại hạ phải ra ngoài một lát, khi trở về sẽ bồi tiếp chư vị uống rượu nghe hát”.

Lập tức có thanh âm nữ tử vang lên: “Trịnh công tử hôm nay đến đây lần đầu tiên, bọn tiểu nữ sao có thể để người mượn có bỏ trốn như thế được”.

Những nam nhân khác cùng cười ồ lên, đùa bỡn thêm mấy tiếng.

Cuối cùng Trịnh Thạch Như phải đầu hàng, nhận lời nghe mỗi cô nương hát một khúc nhạc rồi mới rời khỏi, hơn nữa còn phải hứa sau khi xong việc nhất định phải trở lại.

Cửa bật mở.

Từ Tử Lăng giật bắn mình, biết mình đã quá sơ suất, có người lại gần sương phòng của mình cũng không hay biết, bèn quay đầu lại, thì ra là một nữ tỳ đến dâng rượu và hoa quả cho gã.

Từ Tử Lăng ban thưởng rộng tay như một kẻ đã lão luyện trong chốn yên hoa, đợi tỳ nữ rời khỏi, gã mới ngồi xuống chiếc kỷ cạnh cửa sổ, nâng chén mỹ tửu mà thị vừa rót đầy, nhấp môi một ngụm, trong lòng thầm nhủ chuyển đi thanh lâu lần này của mình không có gì bất trắc, không biết có phải là vì không gọi cô nương đến bồi tiếp hay không. Ý nghĩ này vẫn đang lẩn khuất trong đầu gã thì chợt có tiếng bước chân vang lên, rồi dừng lại trước cửa, sau

đó là tiếng người gõ cửa, rồi một giọng nữ yêu kiều cất lên: “Thanh Tú đặc biệt đến bái hội, xin được thỉnh an Cung gia!”.

Từ Tử Lăng giật mình kinh ngạc, chân tay luống cuống, không biết phải ứng phó tình cảnh này thế nào, cực chẳng đã đành phải ngồi dậy mở cửa cho nàng.

Ngoài cửa là một nữ lang xinh đẹp mê hồn đang đứng, vẻ đẹp của nàng tràn đầy ngạo khí nhưng cũng không mất đi phần phong lưu văn nhã, từ đường nét gương mặt đến những đường cong đều đặn trên cơ thể, không chỗ nào là không quyến rũ mê người, đôi mắt sáng trong dưới hai hàng lông mi lộ ra thần sắc khát vọng, có điều tất nhiên là không phải vì vị Đao Ba Khách Cung Xuân Dầm - Từ Tử Lăng này được.

Đầu nàng đội mũ vải sắc sỡ, y phục trên người lại càng đặc biệt, ống tay áo to rộng thắt lại ở khuỷu tay, làm lộ ra cánh tay nhỏ nhắn mềm mại, áo dài váy ngắn, phần trên không có cổ, chỉ khép hờ chứ không thắt nút, lộ ra chiếc yếm thêu hoa xinh xắn, chỗ đuôi váy có những chiếc tua màu sắc rực rỡ, eo lưng thắt một chiếc đai vải hoa, khiến chiếc eo nhỏ nhắn của nàng lại càng thêm mềm mại, bên ngoài nàng khoác thêm một chiếc áo ngắn không tay, làm nét đẹp càng thêm phần thuột tha yếu điệu, đây có lẽ là mỹ nữ của một bộ tộc thiểu số nào đó trên đất Thục này.

Lúc từ Từ Tử Lăng mở cửa, Thanh Tú thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, ngẩn người ra trong phút chốc rồi mới lách người bước vào phòng mang theo một mùi hương thoang thoang. Nàng nhẹ nhàng khoác tay Từ Tử Lăng, thần sắc hết sức tự nhiên, mỉm cười hỏi: “Cung gia có phải lần đầu tiên đến thanh lâu không?”.

Từ Tử Lăng bị nàng kéo một vòng, đi về phía chiếc thái sư ỷ cạnh cửa sổ, cười khổ nói: “Đại khái có thể xem là lần đầu tiên cũng được! Làm sao cô nương nhận ra vậy?”.

Thanh Tú “ấn” gả ngồi xuống ghế, rồi dịu dàng rót thêm rượu, nhoẻn miệng mỉm cười nói: “Người hay lai vãng chốn thanh lâu đều biết đến đây là để bọn nô gia thị hầu, nhưng Cung gia thì như muốn làm ngược lại vậy đó”.

Lớp da dưới tấm mặt nạ Ba Diện Đại Hiệp của Từ Tử Lăng nóng bừng, Thanh Tú uyển chuyển ngồi lên đùi gã, nhu thuận nép người vào bờ ngực rộng, đưa mỹ tửu lên tận miệng gã. Từ Tử Lăng chưa kịp cự tuyệt thì đã bị nàng đút cho một ngụm. Chỉ nghe Thanh Tú cười tươi nói: “Cung gia chớ trách Văn Cô, ở đây những chuyện liên quan tới Hi Bạch, không ai dám giấu nô gia cả đâu”.

Từ Tử Lăng có cảm giác khó mà nuốt trôi được điểm phúc từ trên trời rơi xuống này, chỉ biết cười khổ nói: "Hầu huynh thấy chúng ta như vậy chắc cũng không hay đúng không?".

Thanh Tú phát ra một tràng cười khúc khích như tiếng chuông bạc, ông a ông ọ nói: "Nô gia đâu phải thê tử kết tóc của Hi Bạch, tại sao phải cố kỵ chứ? À, thân thể Cung gia thật trẻ trung!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Sao cô nương lại nói vậy?".

Thanh Tú ghé miệng sát bên tai gã thì thầm: "Người ở độ tuổi khác nhau thì mùi tỏa ra cũng khác nhau, Cung gia tuy đã gần tứ thập, nhưng mùi trên người ngài lại là mùi của một gã thanh niên trẻ tuổi, tràn trề sinh lực và sức khỏe, khiến cả nô gia cũng không muốn rời xa ngài nữa đó!".

Từ Tử Lăng thầm kinh hãi, tự nhủ nếu lần sau mình đóng giả Nhạc Sơn, sơ hở này chẳng phải lại càng rõ ràng hơn hay sao? May mà vừa rồi nói chuyện với Trịnh Thạch Như trong ngõ hẻm, gã luôn vận công bít kín các lỗ chân lông lại, nếu không phải vậy chỉ sợ đã sớm bị tên lão giang hồ như họ Trịnh nhìn thấu rồi.

Nghĩ đoạn gã thuận miệng đáp bừa: "Có lẽ là do mỗi ngày Cung mỗi đều luyện công cũng nên!".

Thanh Tú chăm chú quan sát gương mặt gã, rồi lắc đầu nói: "Chắc không liên quan đến việc luyện công đâu. Nô gia ngày ngày đều tiếp xúc với các nhân vật giang hồ, trong đó có không ít võ lâm danh gia ở Ba Thục và ở nhiều nơi khác nữa, thế nhưng chưa từng gặp người nào có mùi thân thể giống như Cung gia đâu, bản thân Cung gia tất nhiên là không thể cảm nhận được, nhưng nô gia thì chỉ ngửi qua là biết ngay, mới đầu người ta còn tưởng y phục của Cung gia tẩm hương liệu nữa cơ! À! Nô gia biết rồi! Là mùi của hài nhi mới sinh!".

Từ Tử Lăng cảm thấy giở khóc giở cười, nhưng cũng cảm thấy có thể mùi trên cơ thể mình có liên quan đến Trường Sinh Quyết, dưỡng sinh công pháp của hai nhà Phật Đạo đều có thể khiến con người phản lão hòa đồng, Liễu Không đại sư chính là một minh chứng rõ ràng nhất.

Gã sực nhớ tới Trịnh Thạch Như, vội vàng vận công vào song nhĩ, chăm chú lắng nghe.

Thanh Tú từ từ đứng dậy, ngồi xuống trường kỷ đặt cạnh cửa sổ, ngón tay thon dài khẽ nhấn lên cây đàn tranh đặt trên bàn trước mặt, phát ra những thanh âm trong veo như nước chảy róc rách, chỉ thấy nàng cúi đầu khẽ nói: "Đêm nay Hi Bạch có tới không?".

oOo

Khấu Trọng lướt vào cổng thôn, lập tức cảm thấy rung mình.

Đạp vào mắt gã là một đôi chân vắt ra ngoài cửa sổ, những bộ phận khác thì nằm bên trong nhà.

Một người khác nằm nghiêng vật ra bên đường, chết không nhắm mắt, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi khủng bố trước khi chết. Kỳ quái nhất là trên thân thể người này không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ có một tia máu nhỏ chảy ra ở lỗ mũi, bàn tay vẫn nắm chặt chuôi đao.

Dựa vào bộ hắc y kinh trang trên người họ, Khấu Trọng có thể khẳng định hai kẻ này chính là thuộc hạ của Thôi Kỷ Tú.

Phía trước thi thể có dấu chân chạy về phía Tây, bên cạnh cũng có những vết chân hỗn loạn.

Trong đầu Khấu Trọng lập tức hiện ra tình cảnh vừa xảy ra, có lẽ là bọn Thôi Kỷ Tú có chừng bảy tám người, khi chạy vào trong thôn thì bị người khác đuổi đến, cả bọn quay đầu lại ứng chiến, nhưng đối phương chỉ một chiêu đã hạ sát hai người, kẻ này còn cố ý để bọn Thôi Kỷ Tú có thời gian đào tẩu nữa. Sự việc quả thật hết sức kỳ quái.

Khấu Trọng nhanh chóng ráo bước tiếp, cách hơn mười bộ lại phát hiện một thi thể nằm ngửa trên nóc nhà, thân thể làm mái nhà tranh hõm xuống, tưởng chừng như sắp sập, cảnh tượng thật là đáng sợ.

Cả hạng người gan to hơn trời như Khấu Trọng mà cũng phải thấy lạnh người. Tiếp tục lần theo dấu vết, gã ra đến một bãi ruộng hoang bên cạnh thôn làng, lại thấy thêm hai thi thể nữa, tất cả đều không có thương tích. Khấu Trọng đang định kiểm tra kỹ hơn thì chợt nghe tiếng kim thiết chạm nhau cách đó chừng nửa dặm về phía Đông Nam.

Gã đành để lại hai thi thể, giở hết tốc lực phóng về phía đó.

oOo

Từ Tử Lăng tạm thời gác Trịnh Thạch Như sang một bên, quay sang nhìn mỹ nữ tuyệt thế đang ngồi trước cây đàn, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, không nỡ gạt nàng. Đối với gã mà nói, bất luận là danh môn khuê tú hay cô nương chốn phong trần cũng đều đáng được tôn trọng: “Theo ta thì có lẽ đêm nay Hầu huynh không tới đâu”.

Chỉ riêng một nửa không biết là trên hay dưới của Bất Tử ẩn quyền kia cũng đã đủ để Hầu Hi Bạch đau đầu rồi, lấy đầu ra nhàn tình mà tới đây tầm hoan tác lạc nữa.

“Tinh ting tang tang!”.

Thanh Tú khẽ gảy ngón tay, tiết tấu rất nhanh, tựa như những cây đuốc lần lượt thấp sáng trên thảo nguyên tối đen vậy, làm cho người ta có cảm giác nhìn thấy sức sống và hy vọng đang róc rách chuyển động trong bóng đêm mịt mù.

Tiếng đàn đột nhiên im bật.

Thanh Tú u uất thở dài nói: “Đây là khúc nhạc do Hi Bạch sáng tác. Rời xa Thành Đô lâu như vậy mà trở về cũng không đến thăm người ta lấy một lần. Cung gia hãy nói với y, Thanh Tú chờ đợi khổ lắm!”.

Dứt lời liền lặng lẽ đứng lên ra khỏi phòng.

Cánh cửa đã được nàng khép lại, nhưng Từ Tử Lăng vẫn cảm thấy lòng mình như đang bị một tảng đá đè nặng. Sự khát khao của Thanh Tú với Hầu Hi Bạch cuối cùng rồi cũng chỉ là thất vọng, nhưng ít ra nàng cũng có mộng tưởng và muốn theo đuổi mộng tưởng đó, như vậy còn tốt hơn là không có rất nhiều. Hồi gã còn lang bạt ở Dương Châu, mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều, mộng tưởng của gã chỉ là thoát khỏi ma trảo của Ngôn lão đại, hòng tìm kiếm một cuộc sống tự chủ, tự quyết định tất cả. Đến giờ, nhìn bề ngoài thì có lẽ gã đã làm được điều đó, nhưng thực chất gánh nặng trên vai gã chỉ có tăng chứ không hề giảm. “Quá khứ” bản thân nó đã là gánh nặng lớn nhất, nghĩ đến Sư Phi Huyền, lại nghĩ tới Thạch Thanh Tuyền, cả hai mỹ nữ tuyệt sắc ấy đều khiến gã cảm thấy mệt mỏi, không biết phải làm sao cho phải.

Từ Tử Lăng không nén nổi tiếng thở dài, dốc ly uống cạn.

Tiếng bước chân lại vang lên, “bình” cửa phòng bị đập bay, một đám mây sắc sỡ mang theo làn gió thơm ngát ập vào phòng, trước mặt Từ Tử Lăng hiện ra một thiếu nữ thiên kiều bách mị.

Từ Tử Lăng định thần nhìn lại, lập tức cảm thấy không ổn.

oOo

Khấu Trọng ngẩng đầu lên nhìn gương mặt không chút sinh cơ của Thôi Kỷ Tú, một cảm giác lạnh toát chạy dọc theo xương sống.

Trường kiếm của họ Thôi gãy làm đôi, nằm văng trên cỏ, người bị treo lơ lửng trên chạc ba cây, cũng giống như những nạn nhân khác, toàn thân không chút thương tích.

Tuy không biết Thôi Kỷ Tú cao minh tới mức nào, nhưng Khấu Trọng có thể chắc chắn thân pháp của y đã đạt tới hàng cao thủ, nếu không cũng không thể chạy tới tận đây trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa ít nhất y cũng đỡ được một chiêu của đối phương rồi mới mất mạng.

Khấu Trọng nhìn cảnh tượng trước mắt mới thấm thía thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Thời gian hạ thủ của người này dường như có ẩn hàm thâm ý, nhằm đúng vào lúc gã sắp đuổi kịp địch nhân mới từ từ hạ sát từng tên một trước gã một bước, thủ đoạn lang độc tàn nhẫn phi thường, cả Khấu Trọng cũng tự biết mình không thể làm được như vậy.

Bội kiếm của Thôi Kỷ Tú bị cao thủ đáng sợ này dùng lợi khí chấn gãy, vũ khí của đối phương chưa chạm vào cơ thể họ Thôi thì đã dừng lại, nhưng kinh lực vô hình đã xâm nhập cơ thể, chấn đứt tâm mạch y. Vô công quả thực khiến người ta phải kinh hãi.

Khấu Trọng lắc lắc đầu, thở dài một tiếng thương hại rồi mới bỏ đi.

oOo

Người vừa đập cửa bước vào chính là nữ nhi bảo bối của đại đương gia Xuyên Bang Phạm Thái Kỳ, bộ y phục rực rỡ trên người khiến nàng trông giống như một con khổng tước đang xòe đuôi, chân đi dày nhỏ, chiếc trống tối hôm trước đã bị mã đao thay thế. Chỉ thấy nàng ta lao tới trước mặt Từ Tử Lăng, một tay chống nạnh, gương mặt thanh xuân cười cười chế nhạo, hai hàng lông mày lá liễu bên trên đôi mắt long lanh như hai viên ngọc khẽ nhướng lên: "Thì ra là tên họ Cung hôm trước còn chịu tang cha, hôm sau đã đến thanh lâu trác táng, tên tiểu tử nói mà không biết giữ lời Hầu Hi Bạch kia đã lẩn đi đâu rồi?".

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra đêm trước Hầu Hi Bạch vì muốn thoát thân nên đã hứa với Phạm Thái Kỳ sẽ đến tổng đàn Xuyên Bang bái hội. Không cần nói cũng biết chắc họ Hầu này đã lỡ hẹn. Chuyện này cũng hết sức bình thường, sau khi có được một nửa của Bất Tử ấn quyển, chỉ e cả tên mình là gì Hầu Hi Bạch cũng không nhớ nổi, lấy đâu ra thời gian mà đi lấy lòng nữ nhân điều ngoa này nữa.

Tối giờ gã mới thấm thía được sự phiền não của việc lưu tình khắp nơi, Hầu Hi Bạch thì coi đây là niềm vui, nhưng giờ hậu quả lại do gã gánh chịu, tư vị thật không dễ nuốt chút nào. Không biết phải làm sao, Từ Tử Lăng đành cười khổ đáp: "Tiểu đệ cũng đang tìm y, mong Phạm tiểu thư thông cảm!".

Phạm Thái Kỳ khẽ hừ một tiếng nói: "Không phải người hẹn hẳn đến đây phong lưu khoái hoạt hay sao? Đến nước này rồi mà vẫn còn muốn gạt ta hả?".

Từ Tử Lăng đang tập trung để ý đến tình hình bên phòng của Trịnh Thạch Như lại bị nữ nhân này quấy rầy, hiềm một nỗi gã lại không có thuật phân tâm nhị dụng như Bạt Phong Hàn, đành thở dài nói: "Lần này tiểu đệ không dám gạt tiểu thư nữa, mong Phạm đại tiểu thư minh xét!".

Phạm Thái Kỳ bật cười khúc khích, lùi lại mấy bước ngồi xuống chiếc thái sư ỷ đối diện với gã, đặt tay lên thành ghế, chân gác chữ ngũ, hừ nhẹ một tiếng nói: "Con người người nhìn bề ngoài thì xấu xí, nhưng ăn nói lại rất dễ nghe. Vì điểm này mà ta sẽ tạm thời bắt người làm tù binh, trừ phi Hầu tiểu tử tự động hiến thân, hoặc người giao hẳn ra đây, bằng không đừng hòng đi đâu hết".

Nhân lúc nàng nói chuyện, Từ Tử Lăng tập trung sự chú ý sang phía Trịnh Thạch Như, vừa đúng lúc nàng kỹ nữ hát dứt một khúc nhạc, họ Trịnh như đang muốn rời khỏi. Gã vội vàng đứng dậy, còn chưa kịp nói gì thì Phạm Thái Kỳ đã rút cây mã đao lưỡi cong như vầng trăng khuyết ra cắt vào cổ gã, thế công thập phần uy mãnh, nhưng cũng không thiếu sự khinh linh xảo diệu.

Từ Tử Lăng vừa nhìn đã biết nàng đao pháp cao minh, muốn thoát thân mà không làm nàng bị thương chắc cũng phải tốn không ít công sức, lại vừa không thể vừa đánh vừa theo dõi Trịnh Thạch Như, mà lúc này thậm chí gã không được để bất cứ thanh âm đấu đá nào lọt ra ngoài nữa. Nghĩ vậy, Từ Tử Lăng vội vàng giơ tay tỏ ý đầu hàng, ngồi trở lại ghế.

Phạm Thái Kỳ lướt thanh đao trước mũi gã tỏ ý uy hiếp, rồi mới lui lại chỗ cũ, đặc ý nói: “Thì ra công phu của ngươi lại tệ lậu như vậy, ngoan ngoãn ngồi đó cho ta, bằng không gương mặt xấu xí của ngươi sẽ có thêm một vết sẹo nữa đấy, người ta không nói đùa đâu”.

Nghe tiếng bước chân Trịnh Thạch Như đi xa dần, Từ Tử Lăng chỉ biết thầm than mình đen đủi, cứ tưởng rằng thanh lâu vận của mình đã chuyển, giờ mới biết vận đen vẫn chưa chịu buông tha gã.

Giờ chỉ còn cách duy nhất là đợi Trịnh Thạch Như đi xa, mới nghĩ kế thoát thân, rồi tính toán tiếp.

Gã chán ngán trừng mắt lên nhìn nàng.

Phạm Thái Kỳ nhướn mày, giận dữ nói: “Sao ngươi dám trừng mắt lên với ta? Ta là để cho ngươi nhìn hả?”.

Từ Tử Lăng nhੌm người đứng dậy, ung dung nói: “Đại tiểu thư thứ cho Cung mỗ không thể bồi tiếp!”.

Đôi mắt đẹp của Phạm Thái Kỳ trợn tròn lên, đang định động thủ thì chợt nghe bên ngoài có người gọi: “Hầu công tử có thư tới...”.

Phạm Thái Kỳ vừa nghe thấy ba chữ “Hầu công tử” đã quên sạch mọi chuyện liên quan đến Từ Tử Lăng, nhảy cẫng lên nói: “Thư ở đâu...”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ lúc này mà không đi thì còn đợi lúc nào nữa, bèn nhân lúc Văn Cô đẩy cửa bước vào, lướt ra ngoài như một làn khói.

oOo

Lúc Khẩu Trọng thôn làng bị lũ hải tặc do bọn Thôi Kỷ Tú giả dạng phá hủy, chiến sự sớm đã kết thúc từ lâu, ba con thuyền neo bên bờ đã chạy xa, còn đám người Âu Dương Sánh thì đang thu dọn tàn cục.

Để tránh phiền phức, gã đi đường vòng trở lại thôn làng đầu tiên, tìm về gian nhà tranh, lạng lẽ trèo lên giường đất nằm xuống.

Thôn dân chạy nạn vẫn chưa quay lại, gã nằm một mình trong yên lặng, nhưng tâm tư thì không ngừng xao động.

Rốt cuộc là ai đã giết bọn Thôi Kỷ Tú? Cao thủ chưa lộ diện này võ công phải thuộc hàng ngang ngửa với Chúc Ngọc Nghiên, kỳ quái nhất là dường như y đang muốn thị uy với Khấu Trọng, lần lượt giết sạch bọn Thôi Kỷ Tú, nhưng lại không hề có địch ý với gã.

Gã thật không thể nào ngờ rằng mình lại gặp phải chuyện kỳ quái ở nơi này.

Ở phương Nam, ngoại trừ Thiên Dao Tổng Khuyết ra còn ai cao minh tới nhường này nữa?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Khấu Trọng chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay biết.

oOo

Vừa bước ra ngoại viên của Tán Hoa Lâu, thì chợt có người bước ra chặn gã lại: "Tử Lăng huynh vẫn khỏe chứ?".

Từ Tử Lăng cười khố đáp: "Đa tạ Hầu huynh, quả tình là tại hạ không được ổn lắm! Huynh có thấy Trịnh Thạch Như không?".

Hầu Hi Bạch tỏ vẻ áy náy: "Y như sợ bị người khác theo dõi, lúc đi có vẻ rất vội vã! Nào! Ở đây nói chuyện không tiện, nếu để nữ tử điều ngoa kia bám lấy thì phiền lắm!".

Từ Tử Lăng theo y đi vào một ngõ nhỏ ở phía Nam, nhảy lên nóc nhà lướt đi, trong chốc lát đã lên nóc một tòa kiến trúc hùng vĩ, dưới ánh trăng sáng, cây cối trong nội viện buông xuống những chiếc bóng thật dài.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nơi này hình như không phải nhà tầm thường, sao lại đèn lửa tối om như thế".

Hầu Hi Bạch cũng lộ thần sắc kỳ quái, thấp giọng nói: "Cả ta cũng không biết tại sao mình lại dẫn Từ huynh tới đây nữa. Nơi này là Lý gia từ, từ nhỏ ta đã thích đến đây một mình vào ban đêm để suy nghĩ, trước nay chưa từng dẫn ai tới đây cả, có lẽ là vì ta đã coi huynh là bằng hữu chân chính cũng nên".

Từ Tử Lăng sớm đã gác chuyện Trịnh Thạch Như sang một bên, cười cười nói: "Huynh không cần nghiên cứu nửa cuốn 'Bất Tử ấn quyển' hay sao? Đêm nay tìm đến Tán Hoa Lâu có việc gì vậy?".

Hầu Hi Bạch ngồi trên mái ngói, rồi vẩy ta ra hiệu cho Từ Tử Lăng ngồi xuống, đảo mắt một vòng quan sát những ngọn đèn trải dài từ Lý gia từ ra đến tường thành, cười khổ nói: “Chính vì nghĩ đến suýt chút nữa nát cả óc mà cũng không thông, nên ta mới tìm đến Tán Hoa Lâu ngửi chút hương khí của mỹ nhân, hy vọng có thể tìm thấy linh cảm. Ôi! Giờ tiểu đệ chỉ thấy đầu đầu muốn chết, tất cả câu chữ đều chỉ có một nửa, như thông mà lại chẳng thông, như hiểu mà lại chẳng hiểu, nhưng đó đích thực là bút tích của sư phụ”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Theo tàn quyển đó, có phải Bát Tử ấn pháp của lệnh sư dùng công pháp vô thượng của Phật Môn để hợp nhất hai loại tâm pháp trái nghịch của Bồ Thiên Các và Hoa Giác Phái làm một không?”.

Hầu Hi Bạch khâm phục nói: “Tử Lăng huynh quả thật cao minh, suy đoán này dù không đúng hẳn nhưng chắc cũng không sai là mấy. Nếu tâm pháp Bồ Thiên Các và Hoa Giác Phái là hai chiếc bánh, vậy thì tâm pháp Phật môn ắt hẳn là chiếc trục để nối liền hai chiếc bánh đó với nhau, như vậy xe mới chuyển động được”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Không phải huynh đã nói võ công của Bồ Thiên Các và Hoa Giác Phái đi theo hai đường trái ngược nhau sao? Dùng hình dung bánh xe để tỷ dụ hình như không được thỏa đáng lắm, vì bánh xe thì bất luận về hình dáng hay công năng đều hết như nhau, đâu có gì phân biệt”.

Hầu Hi Bạch nghiêm túc nói: “Đây là tỷ dụ mà sư phụ ghi lại trong ấn quyển, bánh xe vốn giống nhau, nhưng vì vị trí khác biệt mà có thể biến thành hai thứ hoàn toàn khác nhau, cũng giống như sinh và tử nhìn bề ngoài thì tương phản, nhưng thực chất thì đều có chung một gốc là sinh mệnh, chỉ khác một là khởi đầu, một là kết thúc, nên mới biến thành sự vật tương phản. Hoa Giác Phái chuyên luận sinh cơ, Bồ Thiên Các lại tập trung vào tử khí, chỉ cần có thể giấu sinh trong tử, giấu tử trong sinh, là hai phái có thể hợp nhất, mà điều quan yếu nhất chính là ấn pháp mà sư phụ tham ngộ được từ tâm pháp của Phật gia”.

Từ Tử Lăng càng nghe càng cảm thấy rồi, bắt đầu hiểu ra tại sao Bích Tố Tâm lại vì chuyện này mà thọ mệnh bị thu ngắn lại. Nghĩ đoạn, gã liền không để ý tới vấn đề này nữa, chậm rãi nói: “Xem ra tiểu đệ không giúp gì được Hầu huynh rồi, huynh cũng đừng nên quá miễn cưỡng bản thân làm gì. Đệ vẫn còn chuyện cần làm, Hầu huynh...”.

Hầu Hi Bạch ngắt lời gã nói: “Đương nhiên là chuyện liên quan đến Trịnh Thạch Như phải không, chuyện này Hầu mõ cũng khó tránh trách nhiệm, nếu Tử Lăng huynh không để ta giúp một tay, trong lòng Hầu mõ sẽ thấy khó chịu đó”.

Từ Tử Lãng vội nói: “Hầu huynh có tấm lòng như vậy là đủ rồi! Chi bằng...”.

Hầu Hi Bạch quyết đoán nói: “Nếu Từ Tử Lãng huynh còn chối từ nữa thì đừng coi Hầu Hi Bạch này là bằng hữu nữa. Từ Tử Lãng đã có thể bất chấp mạo hiểm giúp Hầu Hi Bạch đoạt ấn quyền, lẽ nào Hầu Hi Bạch có thể đứng nhìn Từ Tử Lãng có chuyện mà không ra tay giúp đỡ?”.

Từ Tử Lãng cười khố nói: “Ta muốn hạ sát Thiên Quân Tịch Ứng, Hầu huynh thấy có thể được không?”.

Hầu Hi Bạch thất thanh kêu lên: “Hả?”.

- o O o -